



Sztrkács Rita (11.a): Parainesis jövőbeli önmagának

Az emberek azt mondják, a gyerekekkel tinédzserkorban a legnehezebb: akkor kezdik el keresni önmagukat, akkor válik fontosabbá a baráti körük, akkor kezdik el kizárni a szülőket, mennek a saját fejük után, sorra halmozzák a hibákat, és megtesznek bármit, hogy a drámai kezdések és befejezések egyenrangúak legyenek az életükben. Romantikus és akciófilmekbe képzelik magukat, ösztönösen úgy gondolják, hogy az egész világ körülöttük forog, és a lázadás és az ellentmondás lesz az életük – valószínűleg a te gyerekeid is ilyenek lesznek.

Viszont mielőtt eljutsz addig a pontig, hogy teljesen elveszíted az irányítást, és kiesik a kezedből minden, hogy a gyerekeid napi rutinjává válik a cipőjüket a falhoz vágni, megszállottan keresed a problémák megoldását magadban és a párodban, engedd meg, hogy elmagyarázzak néhány dolgot a tinédzserekről, igen most, igen a múltból, igen úgy, hogy fogalmam sincs arról, mit jelent szülőnek lenni, igen így, hogy tinédzser (vagy már nem) vagyok.

Íme a leggyakoribb kifejezés(ek), amit hallani fogsz, de mielőtt égbe emelt kezekkel a falnak futnál tőlük, gyorsan elmondom, hogy mit jelentenek.

- „Semmi” – Emlékszel rá, hogy elsőben milyen lelkesedéssel mesélte neked a matekórát és a természettudományt, amikor leveleket vizsgáltak egész órán, vagy gyümölcsöt, szilvát, barackot és almát kóstoltak, mert a tanárnő tudományos okokból megengedte nekik, hogy majszoljanak órán? Emlékszel, milyen izgatottan várta a farsangokat és a különböző iskolai programokat? Mára már nem azért nem mesél, mert nem akar beszélgetni veled. Azért nem mesél, mert nem akar arról mesélni, ami ott van. És, hogy mi baja van? Vagy tényleg semmi – egyszerűen egyik hullámvölgyből megy, ugrál a másikba, vagy utálja a sulit, összeveszett a legjobb barátnőjével, a lány, aki tetszik neki, összetörte a szívét, a matek/biológia/angol/irodalom/tesi tanárja kiszemelte őt magának, és minden egyes órán szívatja. Egyet kell tudnod erről: a *semmi* nem semmit jelent. A *semmi* minden, amit azért nem oszt meg veled, mert úgy érzi, veled nem lehet.

- „Nem tudom” – de igazából tudja, csak nincs kedve elmagyarázni, nincs kedve rajta gondolkodni, mert most nem ott van, most máshol jár az esze, most nem érdeklőd, most valami mással van elfoglalva.

- „Nem érdekel” – de érdekli, csak túl messzinek érzi magát ahhoz, hogy bevallja, hogy fáj neki.

- „Jézusom!”, „Úristen!” – ez a „ciki” felkiáltás. Amikor mindent megtettél, hogy aranyos, kedves szülő legyél, hát átfordult az egész egy ciki, már majdnem abszurd dologgá, és úgy érzi, legszívesebben elfutna Afrikáig, és elfelejtené, hogy te neveltetted fel. De ne aggódj, attól, hogy rohanna tőled, attól még szeret. Mert nézz oda rá! Az „Úristen!” mellett hitetlenül nevet, és ráncolja a homlokát.

Figyelem kell neki, de nem túl sok belőle. Útmutatás, de nem parancsolás. Szeretet, de nem megfojtás. Féltés, de nem leláncolás. Megértés. Jókedv. Példamutatás. Néha esténként együtt alvás: mert most gondolj bele – amikor tinédzser voltál, mennyire jólesett volna néha (nagyon ritkán!) egy közös alvás az anyukáddal, amikor éppen valaki darabokra törte a szíved. Na, ugye!

Hallani fogod, de meg kell tanulnod hallgatni. Nézned kell, de fontosabb, hogy lásd őt. Érezni te már nem fogod, de meg kell próbálnod tudni vele. Fontos, hogy elfogadd őt. Azt hiszem, az elfogadás a legfontosabb. Mindegy, hogy a stílusáról, a nemi identitásáról, a kedvenc filmjéről, a zenéjéről, a hobbijáról van-e szó. Tanulj meg nyelni, és elfogadni, hogy meg tudja találni önmagát! Igen, ő a te gyereked. De nem azért van, hogy a te életedet élje tovább.

Viszont még akkor is, ha megpróbálsz mindent az ő érdekében nézni, akkor is lesz idő, amikor nem fog szeretni téged. Akkor is veszekedni fogtok, mert egyik anya-gyereke kapcsolat sem tökéletes, akkor is csalódnai fogtok egymásban, el fog követni hibákat, és te is fogsz hibákat elkövetni úgy, mint szülő, úgy, mint ember. De a legfontosabb az összes közül az, hogy emlékezned kell a tinédzserkorodra: csak pár pillanat düh az egész. Másnap felkel majd, és megint szeretni fog, és nem azért, mert megvetted neki a legújabb telefont, a legújabb könyvet, a legszebb autót, a legnagyobb házat, azt a csokit az utolsó pénzedből: azért fog szeretni, mert az anyukája vagy, és a dühe csak pillanatnyi. Emlékezz rá, hogy nem ellened szól, hanem egyszerűen csak nem találja magát, és kell neki tér, hogy kiteljesedjen.

Kérlek, próbáld meg tudatni vele, hogy számíthat rád. Hogy a zárkózott és szigorú, mégis odaadó anyukaszerep mögött jó fej vagy és megértő. De ha mégsem megy, ha mégis elbúsz, ha mégis rosszul sülsz el valami: semmi baj. Emeld fel a telefont, ülj be a kocsiba, és keresd meg a te Anyukádat! Ő tudni fogja, mit kell tenni, ő egész jól elboldogult veletek.

Sok szerencsét kívánok!

A múltbeli éned